

10-årig dreng , helt ude af kurs.

Han er helt oppe på tæerne, går nærmest på væggene, skubber tingene foran sig, tåler ikke mælk og sukker, når ikke at komme på toilettet hver gang. Disse korte sætninger blev jeg konfronteret med, da jeg en tidlig morgen tog telefonen. Familien havde store problemer, og nu skulle der gøres noget, for drengen havde det i alt fald ikke godt.

Jeg havde heldigvis en hurtig tid, så vi kunne få taget fat, inden tingene udviklede sig yderligere. Han havde tidligere fået behandlinger hos en zoneterapeut og en biopat, og her var det blevet konstateret, at han ikke tålte mælk, sukker, slik og sodavand. Han blev helt vild, når han indtog disse ting.

Drengen vidste godt, hvordan han gerne ville have det, og på baggrund af dette, formulerede vi flg. mål: Jeg er rolig, jeg er god til at styre mig selv, jeg tror på mig selv, og jeg er god nok. Dette mål udløste 100% negativt emotionelt stress. Han følte sig ikke-ønsket, forladt og hysterisk vred. Han ville gerne være stolt, i eet med og bevidst.

Allerførst skulle han op på sin helbredelseslinje. Her skulle der arbejdes med negative stimuli. Jeg testede frem, at han ikke kunne tåle mælk, sukker og dyrehår. Afbalanceringen kom til at dreje sig om 3. stadie af stress. Når man er helt derude, har man det ikke særlig godt. Der skulle afbalanceres i nutid, men også på 7-års-alderen, hvor der havde været skoleproblemer og forskellige andre ting havde også spillet ind. Drengen lavede nogle fantastisk flotte visualiseringer og hjalp på den måde sig selv af med en masse stress, og han kom op på sin helbredelseslinje. Bagefter blev der arbejdet med kropspolaritet, en afbalancering, der kort fortalt bringer orden i cellernes plus/minus-balance. Når man er ude af balance, slår alt gnister, og man føler sig helt elektrisk, og sådan havde drengen det.

Han kom igen efter 3 uger. Der havde været en mærkbar forandring. Han havde fået flere legekamrater, og han var blevet bedre til at styre sit temperament, og der havde været flere gode dage. Der var stadigvæk problemer med at nå toilettet. De følelser, vi tog fat på denne gang, handlede om, at han følte sig overset, melankolsk og brændende vred. Han ville gerne være anset, fuldkommen og forfrisket. Der skulle arbejdes med hans fordøjelsessystem - tyndtarmsmeridianen og ileoocaeklappen (overgang mellem tyndtarm og tyktarm). Der skulle også arbejdes med binyrerne, som jo producerer stresshormoner, og med det fælles integrationscenter i hjernen. Drengen var stresset, og det primære mål for ham var at overleve og han befandt sig konstant i en kamp/flugt - situation. Hjernemæssigt betyder det, at han aldrig fik brugt sin forhjerne, men igen og igen reagerede på baghjerne-niveau, hvilket betyder, at han handlede pr. automatik/refleks og gjorde, som han altid havde gjort.

Der gik nu en måned, og så kom han til en ny afbalancering. Hans stressprocent lå nu på 50. Det gik stadig godt i skolen, og det gik lidt bedre med at nå toilettet. Han havde svært ved at falde i søvn. Han var blevet bedre til at styre sit temperament. Hvis han blev vred, gik han lidt afside, og så kom han igen, når det var ovre. Der skulle arbejdes videre med de samme følelser som sidste gang. Afbalanceringerne koncentrerede sig endnu en gang om hans fordøjelsessystem - tyktarmen især, og der blev arbejdet med støv, som han ikke så godt kunne tåle.

Den følgende gang var stressprocenten faldet til 37. Der havde været lidt problemer de sidste par uger. Han var meget sårbar, havde mareridt og var bange for at miste sin mor. Han følte sig truet, betydningsløs og sydende vred. Han ville gerne være tapper, forenet og opmuntrende. Der skulle arbejdes ud fra noget emotionelt, og endnu en gang blev der arbejdet med fordøjelsessystemet på forskellige måder.

Efter 5 uger kom han igen, og denne gang var det gået godt. Han vågnede stadig om natten, men havde ikke voldsomme mareridt. Det gik igen bedre med at nå toilettet, og stressprocenten var nu på

17. Der skulle arbejdes med de samme følelser som sidste gang. Han fik afbalanceret sin lungemeridian, og han arbejdede med at lave et filter/beskyttende lag omkring sig selv, så han bedre kunne modstå udefrakommende stressorer.

Der gik nu 2 måneder, og så kom drengen igen. Der havde været mange små uheld, han var også vågen om natten. Der var 0 % stress på hans mål, men der måtte jo være noget galt, når han igen og igen ikke nåede på toilettet. Vi forsøgte at indkredse, hvornår det egentlig gik galt, og så gik det op for mig, hvad det hele handlede om. Han var skilsmissebarn, boede hos sin og hendes nye mand. Han besøgte også sin far og hans nye kone, og alle disse skift stressede ham. Der var stress på de fire voksne, men især stress på det at skifte frem og tilbage, og det havde første prioritet - dvs. det skulle først og fremmest afbalanceres. Der skulle arbejdes med galdeblæremeridianen. Følelsesmæssigt handler det om at føle sig frustreret, og det var netop sådan, drengen følte sig, og frustrationerne skulle jo ud, og desværre kom de så, inden han nåede toilettet.

Jeg så ham en sidste gang, og det var gået rigtig godt. Han havde det rigtig godt og var glad, og der var ikke længere stress på hans familieforhold. Han kunne gå herfra med flg. ord: Jeg er stolt!!

[Tilbage til oversigten](#)